

زرشک طلایی برای فدراسیون‌های ناکام

باخت مقابل حریف هلندی، از دور رقابت‌ها حذف شد، در حالی که او در المپیک لندن تا پای کسب مدال هم پیش رفت و ناداوری مانع این مهم شد. یک کارشناس بوکس می‌گوید: «گرفتن سهمیه یک میلیون دلار و کسب مدال المپیک سه میلیون دلار هزینه دارد، آیا ما این هزینه را کرده‌ایم؟ دیگر با شانس نمی‌شود در بوکس نتیجه گرفت چون سطح مسابقات بالا رفته، قوانین تغییر کرده و نفرات نیز سیدبندی شده‌اند، بازیکن‌های قوی در گروه پخش می‌شوند. این طور نیست که اگر یک نفر خوش شانس بیاید، مدال می‌گیرد. از لحاظ مالی اگر مشکل بوکس حل نشود، این رشته در همین مقطع درجا خواهد زد. البته خود فدراسیون در این زمینه باید فعال باشد تا بتواند اسپانسر جذب کند.»

دوومیدانی ایران نیز امسال از نظر مدالی شرایط خوبی نداشت. دوندگان اعزامی به المپیک هم هیچ کدام نتوانستند نتایج درخورد ایران در المپیک نتوانست مدال آوری خود را در

المپیک تکرار کند و حتی به فینال هم نرسید. لیلا رجایی هم در پرتاب وزنه، در مرحله مقدماتی حذف شد. فقط حسن تفتیان موفق شد برای نخستین بار راهی نیمه نهایی دوی ۱۰۰ متر شود تا از این نظر نتیجه خوبی برای کاروان دوومیدانی ایران ثبت شود هر چند دیگر نفرات تیم ملی دوومیدانی در المپیک دور از انتظار ظاهر شدند. از سویی نباید فراموش کرد که مدال‌های زیادی در دوومیدانی توزیع می‌شود و بی‌شک نصیب ماندن ایران از کسب حتی یک مدال در المپیک و مسابقات جهانی، خود گویای میزان ناکامی و عدم رشد و پیشرفت در این ورزش است.

دوومیدانی

رحمان احمدی / ورزش ایران در سال ۹۵ فراز و فرود زیادی داشت، برخی رشته‌ها در آوردگاه المپیک، جهانی و بین‌المللی خوش درخشیدند و توانستند جایگاه خود را ارتقا دهند و بعضی ورزش‌ها نیز عملکرد ناموفقی داشتند و نتوانستند از اعتبار خود در عرصه جهانی دفاع کنند. این گزارش نگاهی است به آنهایی که سهم بیشتری از عدم موفقیت داشتند: رشته‌هایی چون تکواندو، بوکس، جودو و دوومیدانی. تکواندو یکی از ورزش‌های مهم و مدال‌آور مادر رقابت‌های بین‌المللی است و ملی‌امسال به دلیل حاشیه‌های زیاد نتوانست انتظارات را برآورده کند گرچه این رشته با ۳ شرکت‌کننده در بخش مردان که هر کدام القابی چون سونامی و نابودگرا یک می‌کشیدند، در المپیک ریو حضور داشتند اما عملکرد موفقی در این بازی‌ها نداشته و هر سه ورزشکار مادر همان ابتدای بازی‌ها از گردونه رقابت حذف شدند، تنها کیمیا علیزاده پدیده جوان تکواندو بانوان ایران توانست با کسب مدال برنز، جبران مافات کرده و برای اولین بار ورزش ایران را در بخش بانوان در المپیک صاحب مدال کند. نتواند از زمان ورود به بازی‌های المپیک (المپیک سیدنی) برای ایران جزو معدود رشته‌های مدال‌آور و موفق بوده و این نخستین دوره‌ای بود که ایران در بخش مردان مدالی کسب نکرد.

لحاظ مدیریتی فرازونشیب زیادی داشت و همین مسأله، جودو را با مشکل مواجه کرده بود. وقتی مدیریت مشکل دارد، این موضوع سلسله‌وار در بعد فنی، برگزاری اردو و اعزام به مسابقات نیز تأثیر می‌گذارد. امیدوارم با مدیریت و برنامه‌ریزی درستی که اکنون در فدراسیون جودو شروع شده، این رشته بتواند موفق‌تر از گذشته پلکان ترقی را طی کند اما این کار مستلزم زمان، مدیریت هزینه و مدیریت انسان‌هایی است که به نوعی می‌خواهند با اهداف و منابع فدراسیون مخالفت کنند اگر این روند ادامه داشته باشد، جودومی نتواند نتیجه بگیرد.»

بوکس یکی از رشته‌هایی بود که امسال مشکلات زیادی داشت و نتوانست توانمندی خود را در عرصه‌های المپیک، جهانی و آسیایی به منصه ظهور برساند. از سویی مشکل تأمین بودجه، این رشته را دچار چالش کرده بود. بوکس فقط با یک ورزشکار (احسان روزبهانی) در المپیک ریو شرکت کرد که در عین ناباوری در همان بازی نخست با

بوکس

جودو ایران از جمله ورزش‌هایی بود که امسال دچار حاشیه‌های زیادی شد و نتوانست از قابلیت خود به نحو مطلوب استفاده کند. تغییر پی در پی مدیریت، مهم‌ترین عاملی بود که این رشته را دچار مشکل کرده بود. این رشته در ۲ سال گذشته در تورنمنت‌های مختلفی برای کسب سهمیه المپیک شرکت کرد و در آخرین لحظه موفق به کسب سهمیه المپیک توسط علی‌رضا خجسته، سعید ملایی و جواد محجوب شد که در نهایت خجسته به دلیل مسائلی از سفر به ریویازماند، ملایی و محجوب هم بدون کسب حتی یک امتیاز فنی در همان دیدار ابتدایی از دور رقابت‌ها کنار رفتند تا ثابت شود تیم بی‌ثبات و پرحاشیه هیچ‌وقت نتیجه نمی‌گیرد. سعید ملایی پس از حذف از المپیک تصمیم گرفت از دنیای قهرمانی خداحافظی کند. محجوب هم تنها به گفتن همین نکته بسنده کرد که «تمام تلاش ما را کردم، شرمند!» تیم ملی جودو امسال انسجام لازم را نداشت و وجود حاشیه‌های زیاد باعث شد این رشته در المپیک ریویکی از بدترین نتایج تاریخ را کسب کند. مسعود حاجی آخوندزاده، سرمربی سابق تیم ملی جودو در این باره خبرنگار «ایران» می‌گوید: «این رشته به

جودو

ارج حبیبی
کارشناس دوومیدانی

مرتضی کریمی
سرمربی سابق تیم ملی تکواندو

دوومیدانی؛ درو، بدون کاشت؟

دوومیدانی یک ورزش رکوردی است، ورزش‌های رکوردی قبل از اینکه در میدان وضعیتش مشخص شود اول در کاغذ مشخص می‌شود مثلاً وقتی ما دوندۀ سرعت زیر ۱۰ ثانیه در کشور نداریم نباید منتظر کسب قهرمانی در جهان باشیم. نخستین مشکل مادر دوومیدانی به لحاظ سخت‌افزاری است. استاد یوم آزادی چند سال است که پیست تارتان دارد ولی چند وقت است که دوندگان ما پایشان به این پیست نخورده است. نکته دیگر کمبود وسایل مثل کفش، نیزه و... است که اینها را هم به اندازه کافی نداریم، اگر هم داریم توزیع آن نامناسب است. شهرستان قم همیشه پرندگان با نیزه خوبی دارد (مثل محسن ربانی که مدال طلای آسیا دارد) اما در آنجا وسایل پرش با نیزه نداریم، برعکس ارومیه که هرگز یک پرندۀ پرش با نیزه ندارد بهترین وسایل را دارد. مربی در سطح بالای جهان نداریم و به دلیل احسان حدادی بعد از المپیک لندن که مربی‌اش رفت تا دو، سه ماه مانده به المپیک ریو مربی نداشت، چرا، برای اینکه مربی‌ای که در سطح ۷۰ متر پرتاب مربیگری کند تعدادشان در دنیا خیلی کم است. مسابقات مان هم در یک سطح بسیار پایین، ابتدایی و بدون انگیزه برای شرکت‌کننده و تماشاچی برگزار می‌شود از سویی چون پخش مستقیم نیست اسپانسر هم هزینه نمی‌کند همه اینها باعث می‌شود که دوومیدانی ناموفق باشد. ۱۴۱ مدال در بازی‌های آسیایی یا المپیک توزیع می‌شود، اما در بازی‌های آسیایی از این تعداد مدال فقط دو مدال گرفتیم (در بخش بانوان لیلا رجایی و در بخش آقایان احسان حدادی) یعنی یک هفتاد مدال به ما رسیده است. این آن چیزی است که مانکاشیم ولی می‌خواهیم درو کنیم. بنابراین برای موفقیت در این راه، اول باید فرهنگ‌سازی کنیم دوومیدانی شرایطش این نیست که بگوییم ۵۰ فدراسیون داریم یکی هم دوومیدانی است، این رشته در کنار رشته‌های دیگر نمی‌گنجد. از نظر نیروی انسانی باید سراغ آموزشگاه‌ها برویم و بعد مشکلات سخت‌افزاری را رفع کنیم، البته رسانه‌ها هم باید در این زمینه به دوومیدانی کمک کنند، مسابقات را بیشتر پخش کنند تا اسپانسر و حامیان مالی را بتوانیم جذب کنیم. بودجه‌ای که وزارت ورزش برای فدراسیون دوومیدانی در نظرمی‌گیرد خیلی ناچیز است، در حالی که این رشته ۲۴ ماده برای آقایان و ۲۳ ماده برای خانم‌ها دارد.

افول تکواندو، آینه عبرت

تکواندو ۹۵ را خیلی خوب آغاز کرد ولی در نیمه راه نتوانست آن انتظاری که جامعه تکواندو از این رشته داشت را برآورده کند، دلیل آن هم این بود که نتوانستیم از تمام داشته‌هایمان بخصوص در رقابت‌های المپیک که بزرگ‌ترین رویداد ورزشی دنیاست، به نحو مطلوب استفاده کنیم، فقط از یک عده خاص استفاده کردیم. در حالی که برای موفقیت نیاز داریم که همه دست به دست هم بدهیم تا از این امتحان سر بلند بیرون بیاییم ولی امسال این گونه عمل نشد، این باعث شد که در المپیک ریو بدترین نتیجه تاریخ را بگیریم، بعد از آن هم در رقابت‌های مختلف خوب ظاهر نشدیم. وقتی از پتانسیل نیروها خوب استفاده نکنیم، در مسابقات مهم نمی‌توانیم چهره خوبی از خود به نمایش بگذاریم به همین خاطر در جام جهانی نیز نتوانستیم نتیجه بگیریم. متأسفانه بعد از المپیک هم حرکات مثبتی در این زمینه انجام نشد، اگر و اول به همین شیوه پیش برود، در مسابقات آتی نیز با مشکل مواجه خواهیم شد، باید ببینیم که جوان‌های خوب و مستعد زیادی در کشور داریم فقط برنامه‌ریزی مناسب باعث می‌شود که در کارمان موفق شویم. همچنان هم خبری از برنامه‌ریزی درست و اینکه از گذشته عبرت بگیریم، مشاهده نمی‌شود. اگر می‌خواهیم تکواندو دوباره به روزهای اوج خود بازگشته و وضعیت آن بهتر شود، باید از حالات تمام حاشیه‌ها را کنار بگذاریم و برنامه‌ریزی را شروع کنیم، با خرد جمعی و اعلام فراخوان همکاری می‌توانیم به جایگاه سابق خود بازگردیم به شرطی که بتوانیم بین خانواده تکواندو اتحاد ایجاد کنیم.